

„Danferen“ et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forstud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Alle Indsendelser — Afhærdninger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Ryheder sendes direkte til „Danferen“, Dr. D., Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplyselse modtages af Udgiverne og at Bred er betalt, i Dørensstemmelise med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der avorterer i Bladet, enten for at lade hoes dem eller for at faa Oplysninger om det avertende, bedes de altid omtale, at de faa Avortisemenet i dette Blad. Det vil vore til genligg Lytte.

Situationen.

Til „Dagbladet“ skriver „S.“: — Ikke ret mange vilde have anset det for sandsynligt, at som Forhandlinger om de kirkepolitiske Lovforslag udfoldede sig i Rigsdagen og Præsiden, at man i Ar vilde naa frem til et positivt Resultat. Naar disse Sinter er gaade i Tryk, staar vi imidlertid overfor et Udbytte af de forrige Forhandlinger, som er betydningsfuldt nok til at gore Krav paa enhver dansk Mand og Kvinde om Afsaerksomhed. Stumlere og Ulykkesprofeter kunde af den Omstændighed, at vor Folkekirke nu efter al Sandsynlighed i de naereste Ar vil faa den forfatnings, den saa længe har ventet paa, føle sig fristede til pessimistiske Betragtninger. Man kunde gøre gældende, at medens Kirkens og Kirkeforretningens og Administrationen har haft al ønskelig Frihed til at kunne lofre sig af Hjertens Lyst, gaar vi nu ind i en Periode, hvor Forme og Rammer og et maatte tungt arbejdende Mafineri vil virke hemmende og tyngende paa alle friere Bevægelser.

Da man kunde endvidere søge at stemme sine Medlemmer til Efterantant overfor den Rensgørelse, at Indførelsen af en lovfæstet kirkeforfatning falder sammen i Tiden med en vis nedadgaende Kraftudvælgelse hos de Retninger indenfor vor Kirke, som hidtil har ført an, hvad det frivillige Kirkearbejde angaar.

Den, der vilde fuldstændig det pessimistiske Fremtidsperspektiv, kunde endelig lade nogle Ord falde om den opbyggende Nyrationalisme, hvis smaa Vindstød allerede mærkes hen over den danske Kirke. Rationalismen i dens forskellige Former har jo steds haft den Gjenkommelighed ved sig, at den fastholder de hvide Rammer, men samtidigt dirigerer som den bøde Haand paa det aandelige Liv, der skulde ligge indenfor. Denne bøde Haand famler sig altsaa nu frem samtidigt med „Kirkeforfatningen“.

Man vil ikke kunne lade være med at anstille sine mer eller mindre løse Betragtninger over det Sammenskab af Linierne i det kirkelige og politiske Liv, der dannet denne efterantantensværdige Konstellation ved det tvede Aarsundredes Begyndelse. En Del stillefolk rundt om i Landet har sandsynligvis ogsaa tænkt deres stille Tanter om det stærke, til Tider næsten tilbøjelige Raad om en kirkelig Forfatning, som i de senere Ar har lydt fra forskellige Kanter i Kirken. Men de har vist ikke, fordi de — ganske rigtigt — har i sig, at den maatte komme, for eller senere, i Medfør af den historiske Udvikling.

Det kunde dog paa den anden Side ogsaa med god Grund gøres gældende, at den historiske Situation byder disse Garantier for, at vi vil faa en forfatning, med hvilken bøde Folkeskæringer som saadan og de frie Bevægelser

fer indenfor denne vil kunne være tjent. Thi endnu staar vi ikke i Efterantantens Tid. Den kirkelige og kristelige Sans er saa vaagen og udbittet for Ujævnheden, at det paa Forhaand kan antages at man — baade i Kirkeudvalget, og hvad en stor Del af Rigsdagens Mand angaar — vil lægge alle sine Kræfter ind paa at frembringe den bedste mulige Reform for den store Organisme, som hedder den danske Folkekirke. Opgaven bliver ikke let, og hvad det endelige Resultat bliver, kan ingen sige; thi det kirkelige Udvalg, som nu skal nedfættes for at udarbejde Forslag til en Kirkeforfatning m. m., og hvis Indstilling udbilskomt ikke vil blive enstemmig, faar jo ikke den afgørende Stemme, men kan kun afgive sine Betænkninger og udtale sine Ønsker. Rigsdagen siger selv det sidste Ord. Vansteligheden vil fornemlig komme til at bestaa deri, at der skal tilvejebringes en Forfatning, der ikke blot tager alle de folkekirkelige Hensyn, der maa og skal varetages, men tillige bliver af saa aandelig og elastisk Art, at alle friere Kræfter ikke hømmes og baandlægges, alt som Kirkeforretningen indgaar i nye Faser i Fremtiden.

Svovom alting er, maa vi imidlertid være tilfredse med, at det kirkepolitiske Forfatningsproblemalet nu synes at nærme sig en Løsning. I Aargangen er det ikke heldigt, at Sindene isæfættets alt for meget med den Slags Problemer; thi det er en Rensgørelse, bekræftet af tidligere Tidens Erfaring, at dette ikke fremmer selve Kirkeforretningen, fordi Tanterne og Forholdet til hin er af underordnet Betydning. Desuden vler kirkepolitiske Forhandlinger altid en hel Del Bitterhed i de kirkelige Rejre; Afstjerne mellem dem bliver det dybere og Modsatningerne stærkere. Nu vil der sandsynligvis mere Ro over Sindene, alt mens man venter paa, hvad det kirkelige Udvalg, som træder sammen i Begyndelsen af næste Ar, faar udrettet i sin treaarige Sessjon. Vi er i hvert Fald nu naede saa vidt, at der maa komme en Afslutning paa denne gamle Sag, der har staaet paa Dagsordenen siden 1849.

Der er i ren Almindelighed Anledning til at fremhæve tre Momenter ved den nuværende Situation.

For det første er det noget af en Sejr, at Lyksten om, at Kirkens Stemme skulde høres, naar en Kirkeforfatning skal opbygges, er blevet respekteret. Det holdt haardt, men det lykkes til sidst. Dette Resultat er ganske vist kun naet ved et Kompromis. Ministeren faar sine Menighedsraad; men de er kun af interimistisk Art, og de res væsentlige Funktion bliver der at være de Draaner, gennem hvilke de middelbare Raag af Regningsmateriale til Kirkeudvalget foregaa. Dette Kompromis er bedre end et negativt Resultat af Rigsdagsforhandlingerne vilde været. Selv om Ministeren „kan høre“ Menighedsraadene med Hensyn til Besættelsen af Præsidenterne, er deres Maag og Indflydelsesfære dog stærkt begrænset som rent midlertidige Institutioner, der først senere faar Lovens Grund under sig. Heller ikke med Hensyn til deres Indflydelse paa Præsidentvalget er der ved denne midlertidige Ordning fastslaaet noget Præcedens. Men Hovedsagen er den, at der er blevet erkendt, at en Kirkeforfatning maa opbygges paa en Gang med alle sine organiske Led, der som det skal være nogen Mening i den. Og paa den Omstændighed, at der ikke paa Forhaand er slaaet fast, at Menighedsraad skal være de fundamentale Organer, paa hvilke det hele skal hvile, kan man bygge Forhaabninger om, at vi slipper for en i daarlig Forstand demokratisk kirkelig Forfatning. Dette er kun glædeligt; thi det er paa dette Punkt, at Menighedsforfælgende har været stærkest. Det maa haabes, at man i det kirkelige Udvalg vil kunne finde en „modus vivendi“ med Hensyn til Menighedsraadens hele Stilling og Betydning, som bliver nogenlunde tilfredsstillende for alle. Menighedsraad hører med i en Kirkeforfatning; men deres Betydning bliver en anden, naar de fra Begyndelsen af ses som Led i et større Hele, og deres Maag omraade afgrænses i Dørensstemmelise hermed. Det var en Lykke at samtlige Landemoder i for Sommer afgang et tydeligt og bestemt Svar i Spørgsmaalet om Besættelsen af en Kirkebad. Nu har det lønnet sig, at Præsiderne for en Gangs Skyld vor

nogenlunde enige. Deres Ønske blev ikke et Slag i Luften, og Profetiernes gaade i Ophjælse. Man har højet sig for dette nødvendige Krav.

Dermed naar vi ved Indførelsen af en kirkelig Forfatning et Strid fremad mod den Kirkens Selvfølgeligheds, som vi alle maa ønske. Naturalistisk bliver der stadig ved at være „blandede Sager“, og ethvert Forhold til Staten ophører ikke med Indførelse af den ny Ringens Orden. Der bliver mangfoldige Omraader, hvor Stat og Kirke ogsaa i Fremtiden maa virke sammen, og hvor Staten faar større Indflydelse end Kirken. Men vi vinder dette store, at Kirken paa sine egne indre Gremmer kommer til selv at afgøre sine Sager. Der har ofte været noget parodisk i at se kirkelige Spørgsmaal behandle paa Thinge af Mand, der fattedes alle Forudfatninger for at kunne bestemme dem ud fra kirkelige Kriterier. Og selve dette, at Kirken var ved at blive et selvstændigt Organ, har aldrig været egnet til at højne den i dens Modstanderes Øjne. Medens hidtil enhver Forandring eller ethvert Fremstridt, der ikke kunde ordnes administrativt, skulde frem for den borgerlige Lovgivningsmagt og finde sig i at behandle bl. a. af kirkefjendtlige Socialdemokrater eller erklærede Fri-tænkere, vil vi forhaabentlig gaa Tid i Møde, da Kirken kan loogive om sine egne indre Anliggender. Dens Liv i Fremtiden vil da ikke blive reguleret af enkelte fra den borgerlige Lovgivningsmagt efterhaanden emanerende Love, men være underlagt dens egen Selvbestemmelse paa alle de Punkter, hvor det drejer sig om dens fornemste vitale Interesser. Alt man i det kirkelige Udvalg vil tilstræbe denne Ordning, følger af sig selv. Og det vil kun være i Dørensstemmelise med Grundlovens Mening, naar Kirken faar denne Ret. Thi den er nu en Gang noget fra Staten og det borgerlige Samfund forskelligt, og det er derfor ogsaa i sin gode Orden, at dette kommer til et fuldt og klart Udtryk.

Endelig maa det betones, at det er Folkekirken, ikke noget enkelt Parti eller nogen enkelt Retning indenfor denne, som skal bevares og opretholdes i sin bestaaende Skikkelse som dansk evangelisk-luthersk Kirkesamfund. Der har ofte i de senere Ar været Tale om Udtrædelse og Sprængning. Og mange nedstændte og ubesindige Domme er der faldet om vor gamle Kirke, kun til liden Vre for dem, der har været saa ralle til at kritisere, men saa sene til at byde paa noget andet og bedre. Men naar nu Ujævnheden er inde, da der kan gøres noget for Kirkens Bevarelse, just som Folkekirke for de fremtidige Sægt, da vil vi baabe, at dens Herre i Himlen vil lede de menneskelige Bestræbelser til det bedste. Thi det vigtigste i vor Kirke er ikke Partier og Sættninger, men Kirken selv, som vi alle skal tjene, hvis Bestemmelse skal faa mange i Folket som muligt, og hvis aandelige Væsen skal være og i Virkeligheden ogsaa er saa rummeligt, at der er Plads for alle gode Kræfter. Derfor det med Sandhed kan siges, at vor Folkekirke konsolideres ved en Kirkeforfatning — og dette vil ikke kunne nægtes — da vil der være Grund for alle dens Venner til at glæde sig over, at vi nu endelig faar den. Kun at Konsolideringen sker i Retning af aandelig Digtiggørelse og Arbejdskraft, og hvad der hænger sammen dermed, i Indflydelse paa hele Folket lærer at elske den og i fri Tilslutning at give den sit Hjerte. Men saa lidt overfladigt Mafineri og saa saa Omkost som muligt i de nye Former!

Alligevel! Former gør det ikke! Man skal ikke af selve Forfatningen vente sig store, hurtige eller isjenfaldende Resultater. Her som overalt kommer det an paa Personlighederne og den aandelige Kraft, der evner at bruge de givne Former. Men dersom Kirkeforfatningen bliver saa god, at den paa en Gang baade vil kunne bære og bæres af det aandelige Liv, der er Kristi Kirkens Væsen, da er det godt, at den kommer. I denne Verden maa man ikke blot lempe sig frem, saa godt og vist man kan, for at naa det bedste mulige. Men man maa vænne sig til, at selve det bedste, største og frieste — og dette er jo Kristendommen — paa Jorden maa isæres en Klæbedragt, der passer til jordiske Forhold. Derved bliver Stenheden, naar den da duer

noget, ingen Overlast. Friheden staar ikke i Modfatning til Former og Ordren, og det skønne og store skæder det godt at underordne sig det høje Vel.

Om det kirkelige Udvalgs Sammenfatning er der tale i en anden Artikel her i Bladet. Men da den foreliggende kirkelige Situation griber over mere end Kirkeforfatningsproblemalet — hvilket dog er det vigtigste — behandles nogle af de øvrige Spørgsmaal i næste Artikel.

Et Stykke praktisk Kristendom.

Til alle Præster i Den forenede danske, evangelisk, lutherske Kirke.

Guds Fred! Jeg maa i Dag sidde her i en lille By kaldet Hartley, Iowa og vente paa, at Jærnbanen kan blive sat i Stand, saa jeg kan komme hjemad igen. Det regner, saa alting staar under Vand, og lidt øst herfra er en hel Mil af Banen under Vand, og et stort Stykke stultet væk. Det regner i Dag paa Ake Dag, saa Vandet har naaet en usædvanlig baade Højde og Dybde.

Jeg har været ovre hos Pastor Sesholm i den kongelige By Royal, og hønt Ven er en lille Høim i en stor Sø, saa har jeg haft et Par skønne Dage der ovre. Pastor A. M. Andersen har ogsaa været her, men jeg faar haaber, at han er paa det tørre; thi han rejste i Lørdags, han skulde hjem, og jeg blev saa Søndagen over, men kun til liden Naade; thi vi kunde ikke vente Folk til Kirken fra Landet. Det regnede, og Vejene var ufremkommelige, og vi tender jo nok Byfolkene, de taaler ikke meget Vand, og saaledes havde vi kun faa til Møde, men vi kunde tænke paa Noah i Arken.

Det var altsaa, Brødre, Pensions- og Entekassens Bestyrelse, som var samlet hos vor Kasserer, Pastor Sesholm, og nu har vi „fejlet og redt Seng“. Alt er i bedste Orden med Pengesagerne, saa der er ingen, som behøver at frygte for den Side. Jeg har kun en Frygt, og det er, at jeg som haar udenfor endnu, skal blive staaende og hindre vor gode Sag, og saa en skøn Dag opbøge, at jeg gjorde uret endog mod Eder selv og Familie. Dog nu det lille Ord fra mig til a'orselig Overvejelse.

Vi er nu over 60 i Foreningen og har samlet en Sum af over \$4000, og det er i Ar vort 6te Ar. Renterne af denne Sum og vore Bidrag kan nu give \$1000 om Aaret — og om vi havde Eder med, saa vilde det give meget mere, og vort Fond kunde snart blive i Stand til at bære noget. Se til Indre-Missionærerne hjemme, hvad de kan gøre med deres Fond, og vi er paa samme Skilaa. Gaa med os nu, Brødre. Det blev besluttet ved sidste Møde endnu en Gang at aabne Døren paa vid Gab og give Lov til, at enhver, som vilde gaa med, kunde faa Lov til at betale tilbage til sin Ordinationsdag, og de ældre, at betale op til Kasseens Skikkelse og saa være Medlem regnet fra den Tid.

Nu har Du altsaa, Broder, en sidste Velgjørelse, og se nu Sagen lige i Øjnene og overvind det, som saa mange af Dine Brødre har overvunden, det egoistiske — og huft, det er vor Alderdoms og Svagheds Tid, vi gaar i Møde — „de Dage, om hvilke vi sige: De behager os ikke“. Nu mødes vi, vil Gud, i Et Horn til Aarsmødet, og saa tom og vær med os og gør som en Broder blandt Brødre! —

Nu lidt til alle Medlemmer. Brødre, Herren har været god imod os, og staaet vor Kasse for store Udgifter, saa vor Bæreevne er stegen godt, og om vi ved hans Naade maa staaes nogle Ar endnu, saa træder vi over „det bøde Punkt“, som der jo er enhver Bevægelse, og vi kan jo særlig i Ar sige, at det er gaaet godt; ogsaa med at faa Pengene ind; thi den Sum, som endnu ikke er inde, vil jo nok nu til Aarsmødet blive indbetalt til vor Kasserer. Naar vi saa kommer til Aarsmødet, saa haaber vi at faa en rimelig Tid til at samles, og at jeg saa møder alle sammen og faar den fulde Fortsættelse af Arbejdet, og vi har et Par Forslag i Ar at bringe frem, som vi ønsker, alle Medlemmer skal være med at behandle. Nu maa vi hver for sig se at virke paa vore Brødre, at faa dem med; de er jo ikke saa mange, som staar uden for, saa vi kan jo nok overtaale dem, naar vi bliver 2 eller 3 om hver.

Og endelig maa vi søge omkring i vore Menigheder at vække Kærligheden til vor Sag; thi det er sikkert rundt omkring dog nogle godgørende Mennesker, som vil baade deres gamle Præster og Enter godt — og der er da ogsaa dem, der Ar efter Ar sender nogle Gaver til vor Kasse, men vi maa se at faa deres Tal forøget; thi vi nærmer os imod de Dage, da den Uregelmæssighed, som kom ind ved Kasseens Stiftelse, kan blive et Tryk! En Flot af vore Præster bliver snart gamle, og de er ude af Stand til at arbejde, saa er de vel ogsaa ude af Stand til at leve et nogenlunde forgrønt Liv gennem de faa eller mange Ar, som Herren endnu vil lægge til.

Jeg er sikker paa, at der i Særbælehed i vore gamle Menigheder findes en Del ældre og velstaaende Folk, som naar de tænker tilbage paa de frange Tider, og de Præster, som kom i disse Tider og bragte dem Ordet og Sakramenterne, saa har de en Kærlighed til disse gamle Mand og deres Familier, og naar saa Velstand og Rigdom gæfede dem, mens deres Præst vedblev at være lige fattig, saa vil de nu være praktiske i deres Kristendom, naar de faar at vide, hvad Pensions- og Entekassens vil, og sende en Gave aarlig eller en Gang for alle til vor Kasserer, Pastor Sesholm, Royal, Iowa.

I gamle Præster, jeg er jo nu snart saadan stillet, at jeg kan faa Hjælp af Kassen — og jeg er glad derved for færes Skyld, som jo absolut vil komme til at trænge dertil, naar de andre Kirker stoppes! Men jeg maa ikke glemme, at der under den store Tabel er en Sætning: „Naar en Enke er 60 Ar, faar hun Mandens fulde Pension.“ Det siger: Hold ud og betal saa længe som muligt!

Kassen trænger jo til, at jeg venter, og eders egne saar jo Gaad deraf — og saa maa jeg bruge den Magt, eders mangeaarige Gerning og de graa Haar har, og det baade overfor Brødre, som staar og lader mod Tvivlens Tale, faavel som over for de ungenykmende og de tilkommende Præster; thi vi kan ikke hvile og faar det aldrig godt, før vi er — alle!

Og saa naar jeg kommer ud i Menighederne, saa tal offentlig og privat Kasseens Sag til Gaad for de kommende; thi det gaar nok for jer! Saa ønsker jeg dig, min gamle, udsidte Ven, at du maa faa Lov til at være til Besiggelse baade i Hjem og Kirke endnu i mange Ar, og at du saa, naar du ikke længere kan færdes i Gerningen, men som et gammelt Lokomotiv løbes ud paa Sideporet, i din Alderdom maa blive uden Behyring for det daglige Brød, og som paa en lille Aften efter en lang Arbejdsdag faa Kraft nok til at løse ind i Medisinen — ind i den lange Nat, som dog maaft ind i den bliver fort for os. Thi „ved Midnat løb Anstriget: Et Brudgommen kommer.“

Jeg burde, jeg unge, gaa med alle sammen, og selv om jeg klager over at faa Raad, saa har jeg da vist bedre Raad til at gaa med end til at lade være! Vil jeg nu subere vor Tabel, og kan jeg ikke rigtig komme ind i vore Sager, saa tom til Aarsmødet, og lad os drøfte Sagen, — vi kommer og er villige til at drøfte og besvare ethvert Spørgsmaal.

Jeg vinder jo ved at betale op saa tidligt som muligt, og det vilde ikke stride mod eders Embedspligt imod Brødre, om jeg var med, og ej heller mod den kristne Kærlighed, som Herren har vist sine. — Men de gamle Præster, som lagde Grunddold baade for de enkelte Menigheder og Samfundet, som saade, og jeg tom ud for at hofte, lad os nu være med og hjælpes ad, som en ejendomsløs Stand, at have en fælles Ejenendom — en Pensions- og Entekasse, som vi kan tolde vor! Jeg haaber saa ved Aarsmødet at se mange af jer slutte sig til vor Gerning, og Herren velsigne eder alle og alle eders.

Saa maa jeg slutte med en Tat til Pastor Andersen for Samværet og en Tat til de Venner ved Royal, som jeg fik Lov at mødes med, og her maa jeg ikke glemme at sige Tat for den rigtige Gade, som jeg saa, der tom, lagde paa Herrens Alter til vor Pensions- og Entekasse. Jeg vil gerne komme ud og prædike for eder igen; thi jeg er nu en Gang af de Præster, som ta'eder det praktisk Kristendom at samles om Guds Ord og Sakramenter og saa at lægge vore Gaver hen paa Herrens Alter til Hjælp for fattige og Enter og forladte. Endelig

en hjertelig Tat til Pastor Sesholm med Familie for alt godt og for disse Dage.

Ederes Broder

A. Kirkegaard.

Kampen mod Tuberkulosen.

(Efter „Ar. Dbl.“)

Andelsudvalget har tilfikkelt samtlige Andelsforeninger et Cirkulære med Plan til Oprettelse af Sanatorier for Andelskøbere, der som Regel ikke er velhavende nok til at betale 6—8 Ar. om Dagen paa Vestre Fjords Sanatorium, og ikke heller som udbemlede vil kunne optages paa „Nationalforeningens“ Sanatorier.

Først gives nogle statistiske Oplysninger paa Grundlag af Tuberkulosekommissionens Betæntning, hvoraf det fremgaar, at der her i Landet aarlig dør ca. 5,000 Mennesker af Tuberkulose; hvert syvende Dødsfald skyldes Tuberkulose, men i den voksne Alder, Alderen fra 15 til 45 Ar, skyldes endog hvert tredje Dødsfald Tuberkulose; aarligt opfaar der 8,000 nye Tilfælde af Lungeluberkulose, og der findes til enhver Tid mere end 20,000 Mennesker i Landet angrebet af denne Sygdom. Statistikken viser tillige, at for den, der er angrebet af Lungeluberkulose, er den gennemsnitlige Levealder kun 3 Ar fra Sygdommens Begyndelse, naar der ikke tages alvorlige Forholdsregler mod Sygdommen.

Planen til „Andelsanatorierne“ Oprettelse ser saaledes ud:

- 1. Midlerne tilvejebringes ved, at enhver deltagende Andelsforening forpligter sig til aarlig at betale 6 pCt. Rente af den Sum i Kroner, der er lig med Andelskøberens Antal multipliceret med 3. (Eksempel: Et Mejereri med 150 Andelskøbere betaler aarlig 3 Gange 150 Gange 6 Hundrede dele, hvilket er 27 Ar.)
- 2. Paa Grundlag heraf optages et Laan, saaledes at der af de garanterede 6 pCt. kan anvendes 2 pCt. til Laanets Amortisation, hvorved Andelsforeningens Forpligtelse vil ophejre efter 28 Aars Forløb, medens de ved Forpligtelsens Indgaaelse erhvervede Rettigheder ikke fortabes.
- 3. Andelskøberne i de deltagende Foreninger erholder Afgang til Opdagelse af brændte Patienter i den Orden, Begæring om Opdagelse indgaaer, efter nærmere fastsatte Regler. Kur og Pleje ydes for 1 1/2 a 2 Ar. pr. Dag.
- 4. Den nærmere Ordning af Administrationen overdrages indtil videre Andelsudvalget, derfor denne Sags Ordning supplerer sig med et Medlem valgt af Nationalforeningen.
- 5. Andelsudvalget kan indlade valgte Amisrepræsentanter for de deltagende Foreninger og forelægge disse Udvalgt til Vedtagelse som selvstændige Institution. Dette skal ske, naar mindst 100 Foreninger forlanger det.

Et prægtigt Raad.

Den kendte Biskop Gobat af Jerusalem var først Missionær i Abyssinien. Under et Ophold i Europa boede han en længere Tid i Straßburg.

J et Aftenmøde fortalte han en Gang en hel Del om de Lidelser og Glæder, som han havde oplevet under sit Arbejde. En Professor, der var blandt Tilhørerne, spurgte ham pludselig:

„Hvad gjorde De, naar De var i Trængsel og Nød, med tunge Bryder hvilende paa dem?“

„Jeg sngtede til et ensomt Sted“, svarede Gobat, „ofte ind i en Hule, og lod alle de Personer, som jeg kendte, gaa forbi min Tante, forestillede mig deres Trang og Behov og bad for dem, og før jeg var færdig dermed, havde Vælfærdigheden med andres Nød hjulpet mig over min egen.“

Professoren tav i dyp Eftertante. Han var netop inde i dyp Tungind, og ingen Luge havde funnet hjælpe ham. Nu begyndte han at gøre, som Gobat, og hans Hjerte blev atter glad. Han havde en Bekendt, der som uheldig tungindvoldig opfordret sig i en Anstalt for nervedende. Han frev til ham og fortalte, hvad han havde erfaret. Og saa den hge hjalp Raadet saa godt, at han bag efter kunde være andre lidende til Hjælp.

(F. J. O. R.)